

Als ik zondagavond Le Connaisseur via de grote draaideur binnenkom vind ik Wouter al op een kruk tegen de bar geplakt. Hij is ongeschoren en heeft een morsige grijs-gestreepte blazer aan. Zijn dikke buik omvat de goudkleurige stang, zodat het lijkt alsof hij gespietst is. Een beetje zoals een mannetje in een tafelvoetbalspel. Hij groet nauwelijks en staart in gedachten verzonken naar de mollige barvrouw die glazen staat te wassen. Ze heeft een wit shirt aan met het logo van Le Connaisseur erop, een mannetje met baret dat guttig een glas wijn omhoog houdt.

Ik doe mijn jas uit en zoek naar een haakje onder de bar. Zoals altijd mist dat precies op die plek. Ik hang mijn spullen maar over een kruk en ga naast Wouter zitten. De barvrouw kijkt op en ik bestel een rode wijn en een glas kraanwater. Wouter gebaart dat hij ook nog wil en de barvrouw schenkt flink wat Jack Daniels bij in het glas dat voor Wouter op de bar staat.

‘Thanks,’ mompelt Wouter en vervalt weer in stilzwijgen.

Om een of andere reden voel ik een drempel om de stilte te verbreken. Dus nip ik in stilte afwisselend aan mijn wijn en mijn water en kijk naar het spiegelbeeld dat me aanstaart vanuit de spiegel achter de drankflessen aan de wand. Ik zie er vermoeid uit. Zelfs het gedimde licht in de kroeg verhuult niet hoe donker en ingevallen mijn ogen zijn.

Vreselijk, denk ik, *Iedereen ziet dat ik er totaal doorheen zit*. Ik werp een snelle blik om me heen. Alsof ik verwacht dat de hele kroeg naar me kijkt.

De bar is rustig. Niemand lijkt speciaal op me te letten of überhaupt te hebben opgemerkt dat ik zojuist ben binnengekomen.

‘Wil je weg?’ vraagt Wouter. Ik schrik onwillekeurig en op een rare manier voel ik me betrappt. Waarom?

‘Nee, ik zit hier goed,’ antwoord ik terwijl ik mijn gezicht weer naar de bar toedraai. ‘Nu, ja, goed...’ t Is zo’n klotesituatie. Ik weet eigenlijk niet wat ik voel of moet voelen. Verdriet? Kwaadheid? Vooral machteloosheid en verwarring, denk ik. Of een soort gevoelloosheid.’

‘Hmm,’ doet Wouter en concentreert zich weer op zijn whisky.

Opnieuw zij we stil. De barvrouw heeft ondertussen de muziek wat harder gezet. Miles Davis, weet ik.

Wouter schraapt zijn keel. ‘Weet je, ik drink deze troep alleen maar omdat Daan het dronk. Voor hem was het een houvast, denk ik. Een vloeibaar handvat aan zijn muzikantenbestaan. Hij zag zichzelf graag als een verlopen zanger in een doorrookt café. Al was hij dat absoluut niet. Gitaar in de hand, sigaret in de mondhoek. Een volle asbak op een versterker. En daarnaast dan dat glas Amerikaanse whisky. Jack Daniels, Four Roses, Jim Beams. Of liever nog een hele fles. Op het zielige af.

‘Ik denk dat hij met dat beeld tegenwicht wilde bieden aan de persoon die hij werkelijk was. Via het beeld van de gekwelde, whisky-zuipende lead singer kon hij een klein beetje ontsnappen aan zijn rol als onze verantwoordelijke voorman. Grote smurf *on the rocks*.’

Wouter rekt zich uit.

‘Die keer dat hij met Anneke in Amerika was, nog vóór zijn trouwen, is hij ook in Nashville geweest. En Memphis. Op zich is dat niet zo raar natuurlijk. Je moet ze de kost geven die denken inspiratie te kunnen halen uit plekken waar rock ‘n’ roll en blueslegendes een plaat hebben opgenomen, in een café hebben gezeten of een keer tegen een muur hebben gepist. Maar het sneue was toen Daan vervolgens naar Tupelo doorreisde. Daar heb je toch dat knullige huisje waar Elvis is geboren? Hij is voor dat huisje gaan zitten, op die piepkleine veranda. Zonder op de toeristen te letten is hij er op zijn gitaar gaan tokkelen en in tranen uitgebarsten.’ Wouter laat een minachtende snuif horen die eindigt in een onderdrukte boer.

‘Die Amerikanen vonden het geweldig natuurlijk. *Real emotion! Yeah, right.* Me reet.’

Ik luister maar half. Ik kan niet bedenken waarom Wouter hier nu over begint. Waarschijnlijk haalt hij gewoon lukraak herinneringen op en zegt hij wat hem invalt. Het stomme is dat Wouter zover ik weet helemaal niet mee is geweest op die reis van Daan. Hoe kon hij dit nou allemaal weten? Had Anneke het hem verteld? Of zou hij het gewoon zitten te verzinnen?

Terwijl Wouter dromerig dooremert over Kentucky, Mississippi, Atlanta Airport en Daans belachelijke gedrag op al die plaatsen, kijk ik weer om me heen. Er zijn ondertussen meer mensen binnengekomen. Een groep mannen in zeiljassen. Ze bestellen drankjes. De meesten blijven midden in de ruimte staan en de eerste grappen worden gemaakt, gevolgd door bulderend gelach. Iemand in de groep maakt op gezwollen toon een tegenwerping.

De tafeltjes verderop zijn nog vrijwel allemaal leeg. Het personeel heeft op elk tafeltje gekleurde kaarsenhouders gezet en de kaarsjes aangestoken. Plotseling verstijf ik. Mijn adem stokt in mijn keel. Aan één zo’n tafeltje, verlicht door een rood kaarsenhoudertje, zit Stein. Hij kijkt me recht aan. Ik open mijn mond en aarzelend til ik mijn hand op om Wouter aan te tikken. Maar met een snelle hoofdbeweging gebaart Stein dat niet te doen. Ik laat mijn hand weer zakken. Langzaam. Het zweet breekt me uit. Ik kijk Wouter schattend van opzij aan. Die neemt een slok. En alsof het afgesproken is, schuift hij juist op dat moment zijn kruk naar achter en zegt dat hij naar het toilet moet. Ik zeg iets onbestemds en laat Wouters omvangrijke gestalte passeren.

Hij is nog niet uit het zicht verdwenen of Stein staat op en loopt gehaast op me af.

‘Wat doe jij in hemelsnaam...,’ begin ik. Maar Stein legt zijn vinger op mijn mond. Hij kijkt om zich heen en gaat met een halve bil op de kruk zitten waar Wouter net van is afgestapt.

‘Laura, luister, het is hier niet veilig. Je moet weggaan.’

‘*What the fuck*, Stein, wat bedoel je?’ sis ik. Ik probeer hem aan te kijken, maar hij ontwijkt mijn blik. Hij frunnikt zenuwachtig aan

Wouters glas, dat in een plasje water voor hem op de bar staat. Ik blijf naar Stein staren tot hij een paar tellen later zijn handen van het glas haalt en naar me opkijkt.

‘Ik kan hier niet lang blijven, hij komt zo terug. Laura, ga naar huis. Het is niet veilig’. Hij kijkt nu schichtig in de richting van het toilet. Nog één keer schieten zijn ogen naar mij.

‘Ik meen het, ga naar huis!’ Dan staat hij bruusk van Wouters kruk op. Hij pakt mijn hand en geeft me een snelle kus op mijn wang. Als hij wegloopt lijkt het even of hij valt, maar hij hervindt zijn evenwicht en loopt in een rechte lijn over de houten vloer naar de draaideur.

Ik kijk hem na en adem onthutst uit. *What the fuck?* Moet ik hem nou achterna lopen en nogmaals vragen wat dit allemaal te betekenen heeft? Ik kan toch niet zomaar weggaan? En hoezo gevaarlijk? Ik onderdruk een impuls om Stein achterna te lopen. Die heeft zich ondertussen bij de draaideur onverwacht omgedraaid en snelt nu naar het tafeltje waaraan hij zat. De sukkel is zijn jas vergeten! Bij de tafel aangekomen grist hij zijn spullen van de stoel en gooit een briefje van twintig op de tafel. Door zijn zenuwachtige beweging belandt het bankbiljet precies op de rand van de tafel, waar het blijft balanceren. De kleinste luchtverplaatsing en het valt van de tafel op de grond.

Aan de andere kant van de kroeg zie ik Wouter uit het toilet komen, nog bezig zijn gulp dicht te knopen. Hij lacht naar me. Stein ziet het ook en opent in stille paniek zijn mond. Even schijnt hij te vergeten dat hij nu iets moet doen. Maar dan schuift hij in een vloeiende beweging langs de wand naar de draaideur, om daar te verdwijnen. Het is alsof hij er nooit is geweest. Zelfs de draaideur staat meteen weer stil.

Het lijkt onvermijdelijk dat Wouter op zijn minst een glimp van de vertrekkende Stein heeft opgevangen, want zijn blik is nu recht op de draaideur gericht. Maar bij de bar aangekomen gaat hij met een zucht op zijn kruk zitten en kijkt me aan.

‘Sorry,’ zegt hij. ‘Ik zit volgens mij al de hele tijd lulkoek te verkopen. Hoe is het met jou? Hoe hou jij je eronder? Heb je iets kunnen slapen de afgelopen dagen?’

‘Nee...,’ stamel ik. Ik probeer me te herpakken. ‘Nee, nauwelijks. Zie je dat niet aan me? Ik voel me als een lijk. Als een zombie met het gezicht van een kapotte stofzuigerzak.’

De woorden komen automatisch uit mijn mond.

Wouter duwt zijn pakje sigaretten naar me toe. ‘Dan kan dit er ook nog wel bij,’ zegt hij met een schuine grijns en geeft me vuur met zijn goudkleurige Zippo.

Ondanks mijn verwarring geniet ik van de indringende benzinegeur die het ding afgeeft. Ik houd van die geur. Bij het tanken betrap ik me er soms op expres langzaam aan te doen om langer in die geur te kunnen staan. De geur van benzine heeft iets intrigerends. Iets verslavends. Misschien omdat je weet dat één vonkje genoeg is om een explosie te veroorzaken. Het is de geur van samengebalde kracht.

Wouter draait zich naar me om. Voor het eerst heb ik het gevoel dat hij daadwerkelijk contact met me zoekt. ‘Weet je, ik heb hier slaappillen bij me. Neem er wat mee. Ik gebruik ze toch niet.’ Hij drukt drie stripjes in mijn hand, elk met zo’n twintig felgele pillen. ‘Dylan heeft ze eens meegenomen toen hij in Nederland was.

Koopt-ie onder de toonbank in Phnom Penh of Saigon of weet ik wat voor godvergeten zweterig oord.’

Ik sputter tegen. Maar Wouter knijpt mijn hand dicht en kijkt me recht in de ogen. ‘Ik sta erop. Neem er vanavond twee. Of liever drie. Je zult je echt beter voelen.’

Hij draait zich weer naar de bar toe en drinkt de resterende whisky in één teug op. Zijn gezicht vertrekt.

‘Getver, wat een duivelspis is het toch. Ik snap niet hoe Daan dit kon drinken.’ En dan tegen de barvrouw: ‘Snel een water en een biertje, lieverd. Ik moet deze smaak wegspoelen.’

Ik sta in dubio. De scène met Stein zo-even staat me nog scherp voor ogen. Het was gevaarlijk, had hij gezegd. Waarom? Waarom? Vanwege Wouter? Ja, het moest iets met Wouter zijn. Stein wilde

duidelijk niet dat die hem zag. Maar wát dan? En dan die pillen die Wouter me heeft gegeven. Zeg maar: opgedrongen. Sowieso, je weet nooit wat er in die Aziatische sjoemel-apotheken in pillen wordt gestopt. Ik ga die troep dus echt niet nemen.

Ik voel me opeens doodmoe. Ik voel hoe ik de greep op de situatie verlies. Daan dood. Vermoord. Wie zou hem in godsnaam zoiets hebben willen aandoen? En aan je vrienden had je vervolgens ook geen ruk. Dylan zit lekker aan de andere kant van de wereld achter de bamisoep, vast met een of andere Thaise trut. Wouter zit weliswaar naast me, maar is met zijn gedachten zo mogelijk nog verder weg dan Dylan. En dan Stein, die hier een beetje creepy taal komt uitslaan zonder iets uit te leggen. En van Leon überhaupt geen levensteken. Die zit zeker fijn bij zijn vrouwtje thuis gezinnetje te spelen. Ik walg opeens van hen allemaal. Van al die gasten die alleen maar met zichzelf bezig zijn. Van Daan, die zo nodig dood moest gaan. Van mezelf. Ik walg vooral van mezelf. Zesendertig en nog steeds *no fucking clue*, een godverdomd blad in de wind, een huppelkut zonder idee, een hysterische therapeut zonder behandelplan.

‘Ik moet naar huis, Wout.’

Wouter kijkt wazig op. ‘Wat? Nu al? Waar ga je dan heen, meisje? Je bent er net.’

‘Ik ga naar huis, ik ben moe. Moet gewoon slapen. Alles tolt in me.’ Ik pak mijn spullen en delf wat geld op uit het binnenvakje van mijn roodleren tas.

‘Nee, laat maar,’ protesteert Wouter. ‘Laat nou. Ik betaal wel.’

Ik leg toch wat geld op de bar, veel te weinig, geef Wouter een snelle kus en loop weg.

‘En vergeet die pillen niet te nemen. Voel je je morgen echt beter. Gewoon drie van die units. Doe het voor mij.’

Ik antwoord niet, maar duw resoluut tegen de draaideur.

Terwijl ik naar mijn auto loop, hoor ik Steins stem door mijn hoofd galmen: ‘Het is niet veilig.’